ePublishing

ΕΘΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΕΚΜΗΡΙΩΣΗΣ
NATIONAL DOCUMENTATION CENTRE

Πρεβεζάνικα Χρονικά

Αρ. 51-52 (2015)

ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ, 51-52 (2015)

Φωνές, Οιδίποδας, Γράμμα

Ρούλα Γαλάνη

doi: 10.12681/prch.28342

Copyright © 2015, Ρούλα Γαλάνη

Άδεια χρήσης Creative Commons Αναφορά 4.0.

Βιβλιογραφική αναφορά:

Γαλάνη Ρ. (2015). Φωνές, Οιδίποδας, Γράμμα. *Πρεβεζάνικα Χρονικά*, (51-52), 465–467. https://doi.org/10.12681/prch.28342

https://epublishing.ekt.gr | **e-Εκδότης:** ΕΚΤ | **Πρόσβαση:** 06/09/2026 00:11:56

Ρούλα ΓΑΛΑΝΗ

Φωνές

Φωνές! Φωνές ξεγυμνωμένες.
Με μέλη αποσκελετωμένα, φθισικά.
Νύχια μπηγμένα σε μεδούλια.
Φωνές μ' ανάποδα κασκέτα … σκορπισμένες
μέσα σε κυβικά χιλιοστά οξυγόνου … αδιάλλακτες.
Αγριοφωλιές … Μια ασίγητη απειλή.
Άπειρα, ανάρμοστα, συριστικά πουλιά.
Του Χίτσκοκ μια ταινία από παλιά.
Φωνές λειψές με στραβωμένα χείλη.
Ανέντιμες, ισοπεδωτικές, σκληροφτιαγμένες.
Άλλες … αναπολόγητες, σκιασμένες,
στα κρύφια του άδη με λοξή ματιά.
Βραχνές φωνές … πικρός καφές στο χέρι,
σε στάσεις λεωφορείων, σατραπείες κι αγορές …
σε σκάλες και φυρές γωνιές …
πίσω από τοίχους και σφιχτά λουκέτα.
Φριχτές φωνές σιωπής, αποσυρμένες.
Στόματα υφάλμυρα, στυφά.
Κραυγές πεσμένες στου Άθωνα τα γόνατα … φθαρμένες.
Όρθιες φωνές μ' άσπρες γενειάδες … Ιαχές!
Επί πτερύγων ιερών ανέμων.
Ζευγαρωμένες χούφτες σ' ανηφόρι.
Ψίθυροι … ανάπαυλα … πνοές.
Η γλώσσα του ήλιου μες τ' αυτί.
Ύμνοι … ψαλμοί … ικεσίες … φωνές! Αντίφωνα ειρήνης!

Οιδίποδας

Τι ωραίο πολύ …
κείνο που φως χρωμάτισε χρυσόμαλλα ο μύθος
πάνω απ’ του Ελλησπόντου τα νερά,
φτερώνοντας του Ορχομενού το δυνατό κριάρι.
Τι ωραίο πολύ …
όσο ο χιονιάς λευκάνθισε το Αραχωβίτικο βουνό,
σαν του βοριά τα σήμαντρα χτυπούσαν το δοξάρι.

Με κυνηγάει ο αρχαίος χρησμός,
όπου ερωτεύτηκα αγκαλιά τη γη, που με γεννάει.
Έξω απ’ αυτά τα σύνορα
ν’ αργοσκοτώνεται ο θεός – πατέρας, που σχωράει.
Στήθηκα ορθός Οιδίποδας με λαβωμένο βήμα,
όταν ψυχρά τον μετανάστη όποιας πατρίδας
δεν συμμερίστηκα ο τρελός.
Γιατί σ’ αυλάκια γραικικό κυλάει καυτό το αίμα,
που δε σαλεύω απ’ τ’ άγιο χώμα και για τα ξένα είμαι νεκρός.

Τι ωραίο πολύ …
του στοιχειωμένου ποιητή, που τραγουδιέται λαϊκά από χείλη,
ρίμα που ανάβλυσε η καρδιά,
στη Μνημοσύνη και στη Λήθη του Ορφικού θανάτου.
Τι ωραίο πολύ …
όσα που ζήλεψε η ψυχή, να καίνε σε άσπιλο βωμό
του Ελικώνα, όντας σταθεί σιμά του.

Με σκανδαλίζει ο Νάρκισσος
και πιάστηκα απ’ το χέρι του στον ύστατο χορό του·
στο κοφτερό της λίμνης του,
που η περηφάνια του έλατου ζώστηκε στο πλευρό του.
Ψάχτηκα μέσα μου να βρω τ’ αγρίμι πού φωλιάζει,
όταν να ορμήσω σε δαιμονικούς κυκλώνες,
δεν καταδέχτηκα ο κιοτής,
σαν βυθιστήκαν τα όνειρά μου, που κοιμήθηκα όσιος,
μα σε κλινάρι κάποια μέρα –αλιά μου!– ξύπνησα ληστής.

Γράμμα

Σ’ ένα μονάχα γράμμα,
θέλω να γράψω τα πιο βαθιά μου μυστικά.
Εκείνα τα τυραννισμένα πόσα χρόνια στωικά,
κι όσα παρέδωσε, όπου εμπιστεύτηκε, η ελπίδα.
Θα γράψω και θα κλείσω σε μπουκάλι το χαρτί του
–σαν του Αλαντίν το τζίνι στο κρυφό λυχνάρι–
να ταξιδέψει σε θάλασσες, όχθες κι ακτές πονετικές,
μήπως πέσει στα χέρια ενός σοφού αγγέλου
και με προφτάσει η σκέψη του, η προσευχή του.
Σ’ ένα καθάριο νάμα,
που ανάβλυσε του ποταμιού η αδόλωτη απαρχή,
θα λευτερώσω δάκρυα κι υποσχέσεις· ξόρκια και τάματα …
σαν η πλωτή σχεδία στο σβησμένο χάραμα
που ’χει αφεθεί στο έλεος των μικρών χειμάρρων.
Σ’ ένα μονάχο γράμμα θα παρελάσει όλη η ζωή,
μες τα θαυμαστικά, τα ερωτηματικά, τις παύλες …
μες τις τελείες ή τ’ αποσιωπητικά,
χωρίς ψευδώνυμα και ρήσεις φαύλες,
δίχως τα δανεικά μου σύμβολα απ’ των στίχων τις ροές,
που θα φιλοξενούσαν σιωπηλοί κι ανάεροι κόσμοι.
Μα εμένα ήδη η χρώση της μελάνης –όμοια ο νους μου–
σαν να μιλούσε ο γέρος στο ραβδί του
–μιας και δεν συναπάνταγε κανέναν–
λιοχάρηκε ξανθαίνοντας την κόμη,
που κάπου βρήκε ν’ ακουμπήσει το κορμί της.